

Sándor 60 évvel ezelőtt: mivel akaratunk rosszra hajló lett, ezért aztán visszaélünk önzésünkben a magántulajdonnal -, hanem annak következtében, hogy az osztozó Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtve.

Ha az összegyűlők ezt másképpen látják, abba fogják hagyni az összegyűlést, mert ráébrednek, hogy tárgyaltalan az összegyűlésük. Tárgyaltalan, mert nem akarják többé tovább hordozni az Isten gondját, ami az ember gondja: az éhezőké meg az éheztetőké. Ennyit az elméletéről.

Ami pedig a gyakorlatot illeti, azt el kell kezdeni. Akármilyen szerény kezdetekkel is, de el kell indulni. Mert el se indulás esetén össze fog zavarodni az elméleti tisztánlátás is. Össze, mert igaz, amit tanultunk: a lét meghatározza a tudatot. A nem osztozó lét meghatározza a tudatunkat, s azt fogjuk mondani arra, amit nem tudunk, vagy nem akarunk megcsinálni, hogy az nem is lehetséges... vagy azt, hogy az Isten azért ezt már igazán nem is kívánhatja tőlünk.

Látod, Betlehemi Gyermeke, ennyi és ez telik csak tőlem. Persze az lenne a szép, ha ezt nem kellett volna leírnom, hanem csak úgy rábízhattam volna magam a sodrodra. De nem tehettem, mert ez nyilvános ígérkedés, s itt idejében be kell fejezni a dolgokat. S ez csak akkor lehetséges, ha az ember előre leírja, ami telik tőle, s a szövegszerkesztője előtt ülve az órájára nézhet, meg arra, hogy megvan már a 12 ezer byte, és abba kell hagynia a költést akkor is, ha talán futná még néhány versre az ihletből.

Letelt az idő. A mondóka befejezve. A jászlad figyelmeztessen arra, Kisjézus, hogy el kell indulnunk. Feléd. Jászol iránt. Amen.

GYOMBOLAI MÁRTON

ÚGY SZERETNÉNK...

Úgy szeretnénk megérteni mindent,
 Úgy szeretnénk átfogni az Istent!
 Hiszen ki a Végtelennek része
 Visszavágyik mindig az egészbe.
 Betlehemi rege arról üzen nékem,
 Hogy az Egész ott lehet egy részben.
 Csak egy jászol, csak egy nyaláb szalma,
 Bamba barmok barlang-birodalma
 És egy apró tehetetlen gyermek
 Helyt adhat a végtelen Istennek,
 Mert egy vágyó, nyitott emberszívben
 Elférhet és otthon van az Isten!

Ahány ember, annyi szíven zörget,

Így szeretné átjárni a földet.

Minden szívnek kicsit más az útja,

Hogy hányféle a Teremtő tudja.

A "keskeny" út mégis elég széles,

Jászoltól keresztig s a feltámadásig,

Amibe a Gonosz foga belevásik.

Így mehetünk együtt, gyakran vitatkozva,

Mégis közös célért, egymás kezét fogva,

Amíg meg nem leljük azt a Végző Kincset,

Ahová elindít s elkísér a Kisdred...

VALÓ ZÉNÓ

JÁSZOL HELYETT...

*Az ember nem tagadja le a múltját,
 ám ha elég bölcs, akkor nem is cipeli magával!*

Most, amikor arra készülsz, hogy lelkedet ünneplőbe öltöztetve, újra körülállad a bethlehemi jászolt, és megünnepeld Jézus születését, arra kérlek, változtass egy kicsit ünnepi szokásaidon. Tudom, keresztény körökben hosszú idő óta úgy szokás, hogy Szenteste újra éljük a Megfeszített földre születését. Betlehemi istállót készítenek, kis figurákból elkészítjük a Szent család apró modelljeit, állatokat is készítenek, mert úgy tudjuk, a meleget ők lehelték a kisdredre. Dalt is énekelünk, ilyet is, olyat is, és a szívünk csordultig tele a kézzelfogható áhitattal. Pár nap elteltével pedig visszatérünk a mókuseréknek nevezett túlélési harcainkba, és csak reménykedni tudunk abban, hogy talán majd jövőre ismét képesek leszünk pár percre megállni a bethlehemi jászoltnál.

Mit szólnál hozzá, ha számodra ez a karácsony rendhagyó lenne. Kivételesen most Jézus helyett keresnél magadnak egy másik megfeszítettet. Nem kell

messzire menned, szaladgál itt e földön egy pár milliárd belőle, de én kifejezetten Rád gondoltam! Mi lenne, ha Szenteste egy olyan varázslaton mennél keresztül, ahol megfeszítettséged nyilvánvalóvá válna előtted, és e szégyenfától meg is szabadulhatnál egyszerre-Jézus születése által. Világosabban fogalmazok, úgy, hogy Benned születne meg Jézus Egységesítő Tudatossága a Valóságban.

Ahhoz, hogy e varázslat megszülethessen a múlttal, a mindenkivel közös múltunk megbeszélésével kell kezdenem. Személyeskedés nélkül. Amikor megszületél, elméd tiszta volt, mint a frissen hullott hó, nem voltak benne sem negatív, sem pozitív teremtő gondolatok, mert ezek forrását, a tapasztalatokat, még előbb meg kellett élned. És ahogy cseperedtél, úgy tapasztaltál. Ahogy történtek körülötted az események, úgy áramoltak feléd az információk, amiből aztán kialakítottad az igazságodat. E szerzett igazságképek újabb gondolatokat szültek benned, amelyek érzelmeket indukáltak és megszületett az újabb tapasztalat, vagyis a valóságod. Mindenkinél hasonlóképpen működnek a dolgok, a világból felfogható információkból, saját, egyéni igazságképet formálunk, amelyek meghatározzák gondolkodásunkat, érzelmi világunkat, vagyis azt, amit valóságnak gondolunk. Tehát nem teszünk mást, mint egy kollektív tudatossági mezőből, kihalásszuk azokat az információkat, amelyek igyekeznek alátámasztani a mindenkori tapasztalatainkat. Ez a valóságban úgy néz ki, hogy elhisszük azoknak az embereknek a történetét, akiktől függünk, akinek az a dolguk, hogy információval lássanak el bennünket, természetesen olyannal, amelyek (jobb esetben) az ő valóságukat tükrözi. A gyermeki osztatlanság nem tart sokáig. Hamar megtanítják nekünk, hogy az emberi lét első és meghatározó élménye, a nagybetűs HIÁNY, amely minden ember alapvető igazsága, és minden ember gondolkodásának meghatározó eleme. Hiszünk a hiányban, mint végső igazságban, mert gyermekként, majd felnőttként szinte minden tapasztalat ezt támasztotta alá. Gyermekként megéltük, hogy anya elment, hogy apa elment, hogy a másikat jobban szerették, mint engem, hogy nem jutott ez, meg az, meg amaz sem. Így a hiány valóságát fenntartó gondolatoknak fájdalmas, szomorú érzelmi következményei lettek, a tapasztalat pedig ez: amíg a HIÁNY-t nem tudjuk megszüntetni, addig az ember nem lehet boldog!

És nem tudtuk megszüntetni! A kollektív tudatosság, amelyből a további információkat kaptuk, nem engedte. Nem gondolkodhattunk másként, mint ahogy elvárták tőlünk! Hiszen minden esemény valamilyen elvárásra van felfűzve, és aki megfelel, azt elfogadják, megdicsérik, felnéznek rá, jobban szeretik, úgy néz ki, hogy az ilyen embereknek a hiány nincs jelen az életükben., aztán előbb vagy utóbb kiderül, hogy az elvárásoknak való megfelelési kényszerben ők sem tudták feloldani azt . Hiába, no! Embernek üdvözülni lehetetlen!

A folytatást ismered. Biztosan mondhatom, amit ember megtehet, azt meg is tette, hogy a hiány a tudatában ne a végső valóság legyen. Ám ez rendkívül keveseknek sikerült. Többnyire csak a kudarc élményével, mint újabb igazsággal gazdagodtunk, és a HIÁNYBÓL, mint kollektív tudatlanságból fakadó teremtő gondolataink, fájdalmas érzelmeink tapasztalatát könyvelhettük el valóságunknak.

Ám itt az elme még nem áll meg! Tovább okosodik, mint általában a világban szokás. Azért van kudarcra ítélve minden próbálkozásunk a hiány megszüntetésére, mert elvesztettük az Istent! Az Isten és én, két egészen különböző dolog! Ezt tanítják mindenhol, ezt tapasztalom mindenben! Tökéletes a meghasonlás! A tudatlan elme kettészakítja a Létet, és mivel jobb híján nem tud más magyarázatot adni, hát tovább építi a látzatvalóságból épült ingatag és fájdalmas elmebeli építményünket. A következő téglá, amely beépül a tudatunkba a bűn nevet kapta. Bűn, szégyen, büntudat, kisebbségi komplexus, szeretetre való alkalmatlanságunk meghatározó igazságunk, és tapasztalatunk van bőven! Nagyon jól emlékszel, amikor elutasítottak, megszegyénítettek, erőszakot követtek el ellened, megaláztak, megcsaltak, kinevettek, semmibe vettek, kihasználtak, lecseréltek. Valami iszonyatos nagy bűnödnek kell lennie, hogy még az Isten is elutasít, ha kell örökre! Már azért is bűnös vagyok, hogy pusztán létezem! Sőt, már az anyám méhében is bűnös voltam, mert ő is bűnös volt és az ő anyja is bűnben fogant. Az elmebaj, amely meghatározza a kollektív tudatosságot, öröklődik! Nem a gének útján, hanem a tanítás útján, az érvényesülés útján, a tekintélyelvűség útján, a félelmeink útján, a hiány útján. Bűnös vagyok, mert különállónak látom magam az Istentől, és mindentől, ami szép és szent. A tanult intelligenciánk szerint a lelkemben sem a Szentlélek honol, hanem valami szürke eminenciás, aki közelebb áll Luciferhez, mint az Istenhez.

Ha ismernénk a titkot, hogyan kell az Isten elvárásainak megfelelni, akkor talán eltöröltetnék a bűnünket. Mond csak Isten, ha építenék neked Isten országát, szeretnél engem? Ha szétosztanám mindenemet, szeretnél engem? Ha mindenkin segítenék, szeretnél engem? Ha megfelelnek az elvárásaidnak, szeretnél engem? Ha megtagadnám a pénzt, a szexualitást, a hatalmat, csak kenyéren és vízen élnék, ja, és minden pénteken böjtölnék, szeretnél engem? Ha jó kisfiú, vagy jó kislány lennék, szeretnél engem? Vannak nagyon okosnak tűnő emberek, úgy látszik, őket szereted. Ha nagyon okos leszek, ha tekintélylé válok, szeretni fogsz engem? Ha tanítványokat gyűjtenék és megtanítanám őket arra, hogyan nem lehetnek boldogok, mert hát én sem vagyok az, akkor szeretnél engem? Vagy egyáltalán ne kérdezzek ilyeneket, mert a titkaidat úgy sem fűrészhetsz ki senki? Akkor mi marad nekem? Az örök boldogtalanság, és a tapasztalat, hogy a hiány valóban létezik? És minden kísérlet a hiány megszüntetésére,

már hamvaiban kudarca van ítélve? És akkor én sose leszek már veled Egységben, mint ahogy Jézus Egységben van veled? Vagy bűnösökkel nem cimborálsz? Akkor meg minek teremtettél, én nem kértem, hogy legyenek!? De egyáltalán mi a bűnöm, az hogy nem találalak? Vagy csak annyi, hogy nem jó helyen kereslek?

Az elme általános drámáját olvashatod e sorokban, okkal, hiszen teljesen el van veszve az olyan igazságok erejében, amelyek öröklött látszat igazságok. S, mivel azok, és ezeket cipeljük tovább, hát rendre újra teremtjük fájdalmas tapasztalatainkat is. E túlélő mókuserék harcban szinte minden ember megfeszül, majd szépen belehal. Bár a zárójelentésbe nem az van írva, hogy hősi halált halt a boldogság keresése közben, hanem inkább egy vagy több betegség neve, az is inkább csak latinul, hogy ne sokan értsék.

Nagy bátorság kell ahhoz, hogy az ember őszintén belenézzen hiábavaló küzdelmeibe. Attól fél, hogy amit talál azt veszteségnek, kudarcnak éli meg. És mi már utálunk veszteni! Felforgattuk a fél világot, a környezetünket, a családjunkat, hogy azok lehessünk, akik lenni szerettünk volna. De legbelül nem lettünk azok! Most, mire a környezetünket hozzászoktattuk, ahhoz a képhez, amit magunkról szerettünk volna mutatni, kiderül, hogy mégsem ilyen lovat akartunk. Mindig azt gondoltuk, hogy egy igazság létezik, az Isten igazsága, az pedig nálunk van, vagy legalábbis abban a társaságban, közösségben, ahová tartozunk. Nem vagyunk vele tisztában, hogy minden egyes tapasztalat új igazság képet is hordoz. Ezért keményen kapaszkodunk a jól felépített dogmák, ideák, törvények, házi szabályok bástyáihoz, vagyis a kollektív múltunkhoz. Ám egyszer úgyis feladjuk gondolati hadállásainkat, bármennyire is eszményinek tűnnek azok, mert a boldogtalanság elviselhetetlen tapasztalata erre készlet bennünket. Akkor pedig nincs más hátra, mint kibújni a biztonságot adó csigaházunkból, átlépni a nyomorúságos múltunkat és nyitott, osztatlan gyermeki lelkiülettel orvosért kiáltani. Jézus ments meg, mert én elveszek teljesen! Minden, ami-ben hittem, amit gondoltam, amit tettem nem oldotta fel bennem a hiányt. Kezdem érteni, hogy miért mondtad, hogy e világ bölcsességéből nem kérsz, én már lassan belepesztulok a fene nagy tudományomba. Mivel a gondolat teremtő erő, jó az Orvos, és kézbe vesz. Hiszen Ő maga mondta, hogy a betegekhez és a bűnösökhöz jött! Ha az elme ajtaja megnyílik, a szívbe lépünk be. Ha a bűn - tudatunktól megszabadulunk a lelkünkhez érünk el! Gondoljunk Keresztelő Jánosra! Kétezer éve is jól tudták, hogy akinek a tudata bűnnel terhelt, az nem képes az újat befogadni, képtelen a szellemi fejlődésre. Nagy agy mosás volt a Jordán partján, a víz pedig vitte a bűnöket! Lépünk hát vissza a jól bevált módszerhez.

Mit szólnál hozzá, ha a te karácsonyi ajándékok az lenne, hogy szélnek eresztenéd az összes bűnről alkotott fogalmadat, hiedelmedet, azt a képet, miszerint

alkalmatlan vagy a szeretetre, a kissebségi komplexusodat, a szégyeneidet, mindent, amit a környezeted, mint elmebajt rád pakolt. Egyszerűen elengednéd e világ értékrendjét, és gyermeki lelkiülettel hinnél a mesékben, ahol nincs jó és rossz, csak a szeretet. Ez lenne számodra maga a mennyország, itt és most, nem kellene egy másik mennyország után ácsingóznod, és azon izgulnod, hogy majd egyszer, ha alkalmassá válsz valamire, akkor bekerülsz-e, vagy sem. Te az országban leszel és az ország benned! Gondold el, ha a tudatodban újjászületsz, új gondolkodásra jutsz, úgy hogy többé nem találod magadat bűnösnek, bárki állítja az ellenkezőjét, akkor te sem fogod a bűnt keresni felebarátodban. Feladod a túlélési harchoz tartozó ellenségképet, mert már nem vagy ellensége sem önmagadnak, sem másoknak. Vajon mi marad, ha az ember tudata végleg leteszi a fegyvert, a harcot, az ellenállást, az ítélkezést mindenél és mindenkivel szemben?

A CSEND! A TISZTA SZERETET! KRISZTUS BÉKÉJE! A MÉLY HÁLA! AZ EGY-SÉG TUDATA! A TEREMTŐ KREATIVITÁS! A SOHA EL NEM FOGYÓ ÖRÖM.

Mert akiben feloldódik az ellenségkép, az tökéletes CÉLBA ÉRKEZETT, (nem célt tévesztett), mint ahogy célban van a mi Mennyei Atyánk is. Kezdjük hát e feloldást magunkon, és ajándékozzuk meg a világot személyünkben egy olyan emberrel, akinek helyén van az önbecsülése, mert a bűn terhét már nem cipeli a tudatában. Akinek, ha a szemébe néznek, a szellem fénylő tisztaságát látják. Ha a szívére néznek, a biztonság melegét érzik, és ha a kezére tekintenek, mindig találnak benne egy baráti ölelést!

JAKAB ATTILA

A KARÁCSONY TÖRTÉNETE...

Az általánosan elfogadott vélemény szerint Jézus valamikor i. e. 4 és 6 között született. Születésének pontos időpontja azonban nem ismert, ahogy azt maga Joseph Ratzinger/XVI. Benedek pápa is elismerte a Jézus gyermekkorának szentelt könyvében (*A Názáreti*